

— Schending van het gemeenschapsrecht, nu rekwiranten in strijd met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, in samenhang met artikel 6, tweede alinea, EU-Verdrag, een middel van doeltreffende rechterlijke bescherming wordt ontzegd, waar ten onrechte wordt gesteld dat de prejudiciële procedure een verplicht middel van rechterlijke bescherming van de belangen van particulieren is.

Verzoeken van het Tribunale di Brescia, Terza sezione civile, van 30 juli 1999 om een prejudiciële beslissing in de gedingen tussen 1) Markfactor SpA en 2) F. Apollonia & C. SpA en Ministero delle Finanze

(Zaken C-303/99 en C-304/99)

(1999/C 333/27)

Het Tribunale di Brescia, Terza sezione civile, heeft bij beschikking van 30 juli 1999, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 augustus 1999, in de gedingen tussen 1) Markfactor SpA en 2) F. Apollonia & C. SpA en Ministero delle Finanze, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Is het bepaalde in artikel 11, lid 1, van de Italiaanse wet van 23 december 1998, nr. 448 (GURI van 29 december 1998, nr. 302, gewoon supplement), volgens hetwelk de heffing op overheidsvergunningen ter zake van de inschrijving' van de andere vennootschapsakten' jaarlijks forfaitair verschuldigd is voor elk van de jaren van 1985 tot en met 1992, en die voor naamloze vennootschappen en commanditaire vennootschappen op aandelen 750 000 LIT en voor vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid 400 000 LIT bedraagt, verenigbaar met het gemeenschapsrecht, inzonderheid met de artikelen 10 en 12 van richtlijn 69/335/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 17 juli 1969?”

(¹) PB L 249 van 3.10.1969, blz. 25.

Verzoek van het Tribunale di Brescia, Terza sezione civile, van 30 juli 1999 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Leglerdata SpA en Ministero delle Finanze

(Zaak C-305/99)

(1999/C 333/28)

Het Tribunale di Brescia, Terza sezione civile, heeft bij beschikking van 30 juli 1999, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 augustus 1999, in het geding tussen Leglerdata SpA en Ministero delle Finanze, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is met het gemeenschapsrecht, inzonderheid met de artikelen 10 en 12 van richtlijn 69/335/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 17 juli 1969 verenigbaar het bepaalde in artikel 11, lid 1, van de Italiaanse wet van 23 december 1998, nr. 448 (GURI van 29 december 1998, nr. 302, gewoon supplement), volgens hetwelk de heffing op overheidsvergunningen terzake van de inschrijving „van de andere vennootschapsakten” jaarlijks forfaitair verschuldigd is voor elk van de jaren van 1985 tot en met 1992, en die voor naamloze vennootschappen en commanditaire vennootschappen op aandelen 750 000 LIT en voor vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid 400 000 LIT bedraagt?
2. Is met het gemeenschapsrecht verenigbaar het bepaalde in artikel 11, lid 3, van wet nr. 448/98, volgens hetwelk de rente over de terug te betalen bedragen voor zover meer is betaald dan in artikel 11, lid 1, is vastgesteld, wordt berekend volgens de wettelijke rentevoet die geldt op de datum van inwerkingtreding van deze wet (2,5 % 's jaars) in plaats van volgens de rentevoet bedoeld in artikel 5 juncto artikel 1 van wet nr. 29 van 26 januari 1961, zoals nadien gewijzigd?

(¹) PB L 249 van 3.10.1969, blz. 25.

Verzoek van het Finanzgericht Hamburg van 29 april 1999 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Banque Internationale pour l'Afrique Occidentale S.A. (BIAO), in liquidatie, en Finanzamt für Großunternehmen in Hamburg

(Zaak C-306/99)

(1999/C 333/29)

Het Finanzgericht Hamburg heeft bij beschikking van 29 april 1999, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 13 augustus 1999, in het geding tussen Banque Internationale pour l'Afrique Occidentale S.A. (BIAO), in liquidatie, en Finanzamt für Großunternehmen in Hamburg, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- I. *Bevoegdheid van het Hof van Justitie inzake prejudiciële beslissingen*

Is het Hof in het kader van de prejudiciële procedure van artikel 177 EG-Verdrag [artikel 234 EG-Verdrag sinds de wijziging per 1 mei 1999 door het Verdrag van Amsterdam van 2 oktober 1997] bevoegd de Vierde richtlijn van de Raad van 25 juli 1978 betreffende de jaarrekening van bepaalde vennootschapsvorm (78/660/EEG, PB 1978, L 222; hierna: „richtlijn”) uit te leggen, niet alleen in geval van twijfel over de richtlijnconforme toepassing van het nationale jaarrekeningsrecht voor kapitaalvennootschappen (de §§ 264 e.v. van het Handelsgesetzbuch; hierna „HGB”), maar ook:

1. voorzover regelingen van de richtlijn bij de omzetting ervan (door het Bilanzrichtlinien-Gesetz; hierna: „BiRiLiG”) zijn overgenomen in het voor alle kooplieden geldende nationale jaarrekeningenrecht (de §§ 238 e.v. HGB), ook indien het in de considerans en in artikel 2 van de richtlijn vooropgestelde beginsel van het getrouwe beeld niet voor kooplieden in de tekst van de wet is overgenomen (anders dan voor kapitaalvennootschappen, § 264, lid 2, § 289, lid 1, HGB);

2. voorzover in het nationale belastingrecht [in casu § 5, lid 1, eerste zin, van het Einkommensteuergesetz (hierna: „EStG”) juncto § 8, lid 1, van het Körperschaftsteuergesetz (hierna: „KStG”) en § 7 van het Gewerbesteuer-gesetz (hierna: „GewStG”)] voor de bepaling van de winst van kooplieden die een balans moeten opstellen, de handelsrechtelijke beginselen van regelmatige boekhouding van overeenkomstige toepassing zijn en

- a) voorzover deze beginselen in de (bij het BiRiLiG) geharmoniseerde bepalingen voor alle kooplieden (§§ 238 e.v. HGB) zijn geregeld of
 - b) voorzover de bijzondere balansvoorschriften voor kapitaalvennootschappen (§§ 238 e.v. HGB) van toepassing zijn;
3. voorzover het nationale belastingrecht in ander verband verwijst naar handelsrechtelijke begrippen of maatstaven?

II. Verwerking van kredietrisico's in de jaarrekening

1. Moet op verleende buitenlandse kredieten een waardecorrectie ter zake van een landenrisico (deviezen-, transfer- risico) worden toegepast, en wel — evenals op de actiefzijde door afschrijving op buitenlandse vorderingen (artikelen 19 en 39, lid 1, sub b-c, van de richtlijn, § 253, leden 3 en 4, HGB) — ook op de passiefzijde door middel van voorzieningen (artikel 20, lid 1, van de richtlijn, § 249, lid 1, eerste zin, HGB) tegen onder de balans vermelde voorwaardelijke aval- of garantieverplichtingen in verband met vreemde buitenlands vorderingen (artikel 14 van de richtlijn, § 251 HGB; „risk subparticipation agreement”).

2. Is het verenigbaar met de voorgeschreven afzonderlijke waardering van de balansposten (artikel 31, lid 1, sub e, van de richtlijn, § 252, sub 3, HGB), risico's in plaats van in zuiver afzonderlijke waardecorrecties of voorzieningen door middel van forfaitaire waardecorrecties of voorzieningen tot uitdrukking te brengen, ook wanneer in het concrete geval wanbetaling onder het krediet niet overwegend waarschijnlijk is:

- a) kan voor een niet acuut, maar slechts latent solvabiliteitsrisico een forfaitaire waardecorrectie worden toegepast, en wel niet alleen in de vorm van afschrijving op een vordering, maar ook door middel van een voorziening in verband met een voorwaardelijke (aval- of garantie-) verplichting?
- b) kan een niet overwegend waarschijnlijk landenrisico in aanmerking worden genomen door een per land forfaitair berekende waardecorrectie (forfaitaire afzonderlijke waardecorrectie), en wel niet alleen in de vorm van afschrijving op een vordering, maar ook door middel van een voorziening in verband met een voorwaardelijke (aval- of garantie-) verplichting?

3. Mag of moet het landenrisico worden bepaald op grond van eigen relaties, ervaringen en informatie, op grond van in de bedrijfstak bestaande kennis, volgens ratingtabellen of aan de hand van een combinatie van deze methoden dan wel op andere wijze?

4. Mag een risico ook dan in aanmerking worden genomen,
 - a) wanneer het reeds bestond bij het aangaan van de onderliggende transactie, en
 - b) wanneer het vele malen hoger is dan de winst of opbrengst die eruit voortvloeit (in casu avalprovisietermijn)?

5. Dienen het landen- en het solvabiliteitsrisico bij hetzelfde krediet in voorkomend geval cumulatief door middel van een waardecorrectie respectievelijk voorziening in aanmerking te worden genomen, hetzij in een bedrag hetzij in aparte bedragen?

6. Is een gecombineerde reservering voor risico's geoorloofd, ook indien het ene risico afzonderlijk en het andere forfaitair wordt gewaardeerd?

7. Is het juist om een dubbele risicoreservering aldus te vermijden, dat na inaanmerkingneming van het ene risico voor het andere nog slechts wordt uitgegaan van het na aftrek van het eerste resterende bedrag van krediet?

III. Positieve waarde-ontwikkeling

1. Moeten niettegenstaande de formulering van artikel 31, lid 1, sub c-bb, van de richtlijn (§ 252, lid 1, sub 4, HGB) niet enkel risicoverhogingen, maar ook risicoverminderingen in aanmerking worden genomen?

2. Vormt de aflossing op een krediet tussen de balansdatum en de datum waarop de balans wordt opgesteld, een (retroactieve) waardeverhogende en niet enkel een waardebeïnvloedende factor, die uitsluitend in het jaar van aflossing in aanmerking kan worden genomen?

3. Mag bij de beoordeling van risico's die voor de betrokken onderneming verhoudingsgewijs onbelangrijk zijn, in plaats van de periode tot aan de ondertekening van de balans of de vaststelling van de jaarrekening de datum in aanmerking worden genomen, waarop de waardering van de betrokken balanspost wordt afgesloten?

Verzoek van het de rechter-commissaris bij het Tribunale di Roma van 1 juli 1999 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen A. Caterino

(Zaak C-311/99)

(1999/C 333/30)

De rechter-commissaris bij het Tribunale di Roma heeft bij beschikking van 1 juli 1999, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 13 augustus 1999, in de strafzaak tegen